ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Jitky Zavřelové a Petra Mikeše v právní věci žalobce: **S. S.,** zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor cizinecké policie,** se sídlem Křižíkova 8, Praha 8, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2020, čj. KRPS-152999-24/ČJ-2020-010026, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2020, čj. 49 A 3/2020-58,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalované se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **3 400 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce přijel do ČR ukrytý v nákladovém prostoru kamionu z Turecka, ze kterého byl podle jeho tvrzení vysazen na neurčeném místě 24. 6. 2020. Následně se 25. 6. 2020 dostavil do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, kde byl žalovanou zajištěn, neboť nebylo možné zahájit azylové řízení, protože žalobce neměl žádný doklad pro vstup

na území (žalobce udával, že jej ztratil cestou po ČR). Žalovaná poté shora označeným rozhodnutím rozhodla o zajištění žalobce na dobu 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, a to to z důvodu podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále „zákon o pobytu cizinců“) a zároveň podle § 124 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Důvod pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaná spatřovala v závažném narušení veřejného pořádku, neboť žalobce překročil hranice bez potvrzení o negativním testu na COVID-19, nespadá pod žádnou výjimku ze zákazu vstupu do ČR, a ani neohlásil vstup do země na krajského hygienické stanici. Několika způsoby tak porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 12. 6. 2020, čj. MDZR-20599/2020-8/MIN/KAN (dále „opaření Ministerstva zdravotnictví“). Takové jednání žalobce totiž naplňuje definici závažného narušení veřejného pořádku podle judikatury Nejvyššího správního soudu, protože představuje skutečné, aktuální a dostatečné závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Vedle toho žalovaná spatřovala důvody pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, spočívající v nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, protože žalobce přijel na území ukrytý v nákladovém prostoru kamionu a údajně prakticky okamžitě po příjezdu ztratil své doklady. Navíc uvedl, že se do Turecka nechce vrátit. Zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců nepřicházela v úvahu, protože žalobce neměl žádné místo na území, kde by mohl pobývat, a neměl ani téměř žádné peníze. Na území přicestoval nelegálně za úplatu 4000 Euro a v cizineckém informačním systému je evidován jako nežádoucí osoba, tudíž by patrně porušoval české právní předpisy a zvláštní opatření by bylo neúčelné.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou. Argumentoval, že v jeho případě nebyly naplněny důvody pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Vedle toho žalobce napadal jako nedostačený způsob, jakým se žalovaná vypořádala s možností realizace správního vyhoštění. V té souvislosti tvrdil, že je Kurd a čelil v Turecku řadě obtíží. Proti zajištění z důvodu podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v žalobě nebrojil.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Posoudil jako formální a nepřijatelnou většinu argumentace žalované ohledně důvodů pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (zejména spojování formálního porušení opatření Ministerstva zdravotnictví se závažným narušením veřejného pořádku bez ohledu na zdravotní stav žalobce). Dílčí část důvodů vztahující se k zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nicméně podle krajského soudu obstála. V době vydání rozhodnutí žalované tedy bylo možné dovodit, že pobyt žalobce na svobodě by představoval skutečné, aktuální a dostatečně závažné narušení veřejného pořádku. Krajský soud dále uvedl, že žalobce nenapadl své zajištění z důvodu podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a proto i v případě důvodnosti žaloby by bylo možné zrušit rozhodnutí žalované jen v napadeném rozsahu a nikoli jako celek, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2017, čj. 2 Azs 236/2017-36.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel argumentoval proti závěru krajského soudu ohledně údajného závažného narušení veřejného pořádku. Jeho jednání totiž nebylo ani vzdáleně trestně relevantní, ale

jen nedbalostní, a nespočívalo v šíření nakažlivé nemoci. Stěžovatel vstupem na území porušil relativně specifické opatření Ministerstva zdravotnictví, jehož porušení ze strany českého občana by nemohlo mít důsledky v omezení osobní svobody, a tudíž postup žalovaného vůči stěžovateli představuje zneužití institutu zajištění cizince. Stěžovatel dále odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 11. 2020, čj. 41 A 60/2020-31, podle kterého prosté porušení opatření Ministerstva zdravotnictví nemůže představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, a tedy založit nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto rozsudku totiž § 119 zákona o pobytu cizinců rozlišuje v důvodech pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění mezi ohrožením veřejného zdraví [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 3] a nebezpečím, že cizinec naruší závažným způsobem veřejný pořádek [§ 119 odst. 1 písm. a) bod 2]. Zákon tudíž tyto pojmy jednoznačně odlišuje, a proto je není možné slučovat v rámci výkladu důvodů pro vydání rozhodnutí o správním zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců.

[5] Žalovaná ve vyjádření podrobně popsala skutkové okolnosti a vývoj dosavadních řízení. Zdůraznila, že stěžovatel byl zadržen především z důvodu podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, protože by mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Na území totiž přicestoval ukrytý v nákladovém prostoru kamionu a tvrdil, že během tří hodin po příjezdu ztratil veškeré doklady o své totožnosti. Stěžovateli byl navíc již dříve rumunskými úřady stanoven zákaz vstupu na území členských států Evropské unie na 5 let. Žalovaná tudíž považovala stěžovatelovu důvěryhodnost za oslabenou, a proto přistoupila k jeho zajištění. Dále žalovaná podrobně popsala, jakým způsobem se zabývala možností realizace správního vyhoštění a vazbami stěžovatele na ČR.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, mj. pokud

> *„a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,*
> *b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání*“.

[9] Úvodem je třeba zdůraznit, že ani žalobní, ani kasační námitky stěžovatele nesměřují proti důvodu zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ačkoliv žalovaná své rozhodnutí nezaložila jen na závěru o nebezpečí, že by stěžovatel

mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek z důvodu porušení ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví, jak by se ze stěžovatelových námitek mohlo zdát, ale i na celkovém jednání stěžovatele, ze kterého plyne nebezpečí, že by mařil rozhodnutí o správním vyhoštění (způsob cestování, ztráta dokladů, neochota vrátit se to Turecka).

[10] V projednávané věci je tedy především plně aplikovatelný závěr plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž tento soud není povinen vypořádat se s každou jednotlivou námitkou uvedenou v kasační stížnosti, pokud rozhodnutí krajského soudu obstojí i pouze na důvodech, které stěžovatel v kasační stížnosti nenapadá (rozsudek ze dne 9. 6. 2016, čj. 9 Azs 84/2016-22). Kasační stížnost stěžovatele tedy nemůže být důvodná a napadený rozsudek krajského soudu je zákonný, neboť jeden z důvodů zajištění (stěžovatelem nezpochybněný) obstojí sám o sobě. Na to ostatně stěžovatele upozornil již krajský soud. Lze dodat, že případná důvodnost uplatněných kasačních námitek by se v dané věci nemohla promítnout ani do zákonnosti stanovené doby zajištění. Z žalobou napadeného rozhodnutí totiž plyne, že žalovaná dobu zajištění neodvíjela od důvodů zajištění jako takových, ale zdůvodnila ji předpokládanou složitostí přípravy a výkonu správního vyhoštění a časovou náročností jednotlivých administrativních kroků. Samotnou délku zajištění nadto stěžovatel u krajského soudu žádným žalobním bodem nenapadal.

[11] Toliko nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud v krátkosti dodává, že obdobnými námitkami, jaké vznesl stěžovatel, se v nedávné době tento soud již zabýval v rozsudku ze dne 17. 2. 2021, čj. 8 Azs 216/2020-61. V něm dospěl k závěru, že ohrožení veřejného zdraví nelze podřadit pod pojem „*závažné porušení veřejného pořádku*“, neboť zákon o pobytu cizinců rozlišuje mezi porušením veřejného pořádku a ohrožením veřejného zdraví, přičemž důvodem pro zajištění za účelem správního vyhoštění je jen první z uvedených důvodů. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2020, čj. 6 Azs 333/2020-30, podle něhož cizinec, který vstoupil na území České republiky v době, kdy to bylo zakázáno ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví vydaným v souvislosti s výskytem onemocnění COVID-19, nepředstavuje bez dalšího nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Jak již nicméně v nyní projednávané věci soud zdůraznil, výše uvedené nemění nic na tom, že v případě stěžovatele byl dán další důvod pro zajištění za účelem správního vyhoštění, tedy napadený rozsudek krajského soudu není na místě zrušit jako nezákonný.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[13] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalované, která měla ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[14] Stěžovateli byl v řízení před krajským soudem ustanoven zástupcem advokát, Mgr. Ladislav Bárta, který ho zastupoval i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 s. ř. s.

věta poslední). V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci za řízení o kasační stížnosti odměnu za jeden úkon právní služby a to písemné podání ve věci samé – doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve spojení s § 35 odst. 2 s. ř. s.]. Za jeden úkon ustanovenému zástupci náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu]. Ustanovený zástupce má též právo na náhradu hotových výdajů za tento úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy činí odměna a náhrada hotových výdajů řízení o kasační stížnosti 3 400 Kč. K jejímu vyplacení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. března 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu